

Singurii care nu se arătau prea afectați de lumea aceea înghețată erau cei din clanul Lochlann. Copiii lor cu păr alb alergau ca niște spiriduși de la o sculptură în gheață la alta, întrecându-se în a înălța, cu mâinile goale, altele și altele, mereu mai frumoase. Cei mai măricei își construiseră, în joacă, adăposturi de o formă aproximativă, din blocuri de gheață cu fețe neregulate; înăuntru lor aprinseseră mici focuri, înconjurate de un fel de pâclă, din cauza lemnelor ude, și care aruncau vâlătuci de fum gros printr-un mic orificiu din tavan, fără a pierde căldura din interior. Blândețea nu prea avea loc acolo, înăuntru, dar copiii, absorbiți de noutatea jocului, nu păreau să facă mare caz de asta. Iar la apusul soarelui, peste tot unde focurile rezistaseră, gheața blocurilor de construcție, luminată dinăuntru de flăcări, devenea ca de opal, și toată întinderea era presărată de colibe ciudate, incandescente în beznă noapții, ca niște stele căzute de pe firmamentul cerului.

Într-o dimineață cu un ger terifiant, un lochlann bărbos răcni ceva de neînțeles în limba sa guturală, cu o voce încă răgușită din pricina băuturii. Își dădu jos toate hainele. Apoi, complet gol și beat, urlă ca un urs rănit, dădu pe gât încă o măsură puturoasă de *nabid* și de *meddu* și se scufundă în apă. Reuși chiar să zâmbească știrb, în timp ce, printre strigătele de îndemn ale celorlalți și pariurile ce le puneau între ei, își cufunda în apă coapsele impresionante și pântecul revărsat, printr-o gaură practică în gheața ce acoperea râul.

Pentru scurtă vreme dispăru vederii, iar Ölvik începu să creadă că fusese dus de acolo de curent.

Bărbatul apăru însă din nou, provocator, ținând în dinți corpul unui somon. Îl traseră cu greu peste marginea înghețată a găurii, din pricina greutateii corpului, a frigului și a oboselii. Era radios : câștigase pariul. Ca să-l încălzească, cineva aruncă pe el o blană de animal din ținuturile lor din Nord, necunoscute celților. Dar genntul îl refuză și o porni pompos, cu picioarele

goale prin zăpadă, până la intrarea barăcii sale din lemn. Scoase un ultim răcnet, apoi se îndoi de mijloc și începu să vomite, scuturat de convulsii de nestăpânit, rostogolindu-se prin zăpadă și mugind ca un vițel rănit.

„Frumos pariu, își spuse ironic Ölvik. Oare o fi dat ortul popii, din cauza prostiei lui?“ Și totuși seara, bărbatul era acolo, tras la față și veșted, de o culoare între vânăt și galben precum ceara, dar stătea lângă foc, îndârjit, încăpățânat. Orgoliul trecea înainte de orice, și mai degrabă ar fi lăsat să i se taie gâtul decât să nu fie în mijlocul celorlalți din clanul său, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic.

Nu erau niște proști. Nici Ith, și cu atât mai puțin Wee. Știa amândoi cu cine aveau de-a face: blondinul era un copil găsit, fără stirpe nobilă în spate, o ființă marginalizată, culeasă de pe ulicioarele duhnitoare din Temair Luachra; însă Owain și Tyren erau fiii lui *Ard Righ*! Între copii, dar nu numai, în capetele lor pline de visuri și de minunate certitudini asta conta mult, chiar dezastruos de mult. Ith și Wee erau și ei fii ai unei căpetenii, chiar dacă una căzută în dizgrație.

Și tocmai de aceea Ith nu reușea să înțeleagă cum se făcea că o splendoare ca Tyren, cu originile sale, putea să accepte avansurile lui Pwyll. Fiul lui Fergus era puternic și puros, se mândrea cu o stirpe nobilă și devenea imediat violent dacă o fată îl refuza fără vreun motiv acceptabil: asta spuneau tuturor despre el băieții mai mari din neamul Nemed, chiar dacă rămânea de văzut ce anume era adevărat. Nu devenise încă un bărbat, fiindcă nu luase parte la probele de inițiere, ca de altfel nici Owain și Pwyll. Dar el era sigur că erau floare la ureche. Știa să scoată inima unei căprioare capturate și să o înfulece chiar înainte să-și oprească bătăile. După el, era o abilitate care ar fi impresionat cu siguranță o fată. Cel puțin asta spuneau tinerii săi tovarăși de *tùath*, care îi laudau mereu forța brută. Pwyll, în schimb, era un băiat înalt și zvelt, fără urmă

de grăsime pe el, încă fără barbă, cu o chică blondă ce îi cădea rebelă pe ochi, peste măsură de blând cu toți și – un lucru care îl scotea din minți pe Ith –, într-un fel aparte, cu Tyren. Purta un *cimh* de aur și acvamarin, făurit după modelul neamului Lochlann, iar asta chiar îl tulbura pe nemed. Nu ar fi mărturisit-o nimănui, dar cei din clanul Lochlann îl îngrozeau. Și ceea ce nu putea învinge ușor într-o înfruntare directă – de exemplu, propriile frici – căuta să biruie prin mii de subterfugii. Iar colierul acela era în mod evident de factură *gennt*. Se spunea că îl primise în dar chiar de la *Banrigh*, dar, de altfel, cine se încredea în femeia aceea, pe jumătate târfă? Ith era un nemed – chiar dacă, în fața lui Conan, el și Wee mințiseră în legătură cu originile lor – și de aceea era văr cu Gwynedd. În anii copilăriei auzise de multe ori cum acea femeie, pe jumătate *skeld*, fusese alungată de cei din satul său *partholon*, cu o *geasa*, și cum i se interzisesese să ia parte la orice fel de ceremonie, tocmai din pricina blestemului pe care cei din neamul Nemed îl aruncaseră asupra ei: o târfă bastardă născută chiar dintr-un blestemat de *lochlann skeld*. Disprețul lui crescuse, și Ith descoperi că îl ura pe Pwyll. Dar nu reuși să înțeleagă că asta se întâmpla fiindcă Tyren îi vrăjea pe amândoi.

În clipa aceea, Gwynedd trecu pe lângă el, subțiratică și elegantă chiar și în momentele cele mai întunecate, ca acela. Binișor mai înaltă – cu o palmă – decât el, ea îi oferi un surâs cald și o atingere amicală, plină de afecțiune.

Ith nu arată că îi făcuse plăcere, nici nu-și schimbă expresia feței, fiindcă din spatele mamei, care tocmai trecuse de el, se ivi Tyren.

Zveltă și grațioasă, fata își aranjă pe spate părul lung și blond ce îi aureola frumosul căpșor, cu un gest nobil care îl hipnotiză pe Ith. Ea își dădu seama, zâmbi cu cochetărie și îl privi în ochi, înclinându-și capul, cu o mișcare tipic feminină a gâtului său armonios, care îl făcu pe Ith să saliveze.

Chiar atunci, cu inima tresărind, hotărî că avea să fie a lui. Pielea aceea mătăsoasă, trăsăturile regulate și fine, ca sculptate în filigran, îi lăsară în minte o pecete de foc.

Era în Pwyll ceva greu de definit, care lui Conan îi trezise nostalgia trecutului. Îl necăjea puțin faptul că o spusese zâmbind, cu glas tare, înaintea tuturor; în băiatul acela sălășluia spiritul dezinvolt, vesel și fascinat de sex care fusese și al marelui său prieten Anninn, dispărut prea curând. Într-adevăr, cu mișcări jucăușe, unduioase, tânărul Pwyll nu-i dădu atenție lui Ith, ci merse direct spre Tyren, care îl cuprinse cu brațele pe după gât imediat ce îl văzu.

— Aine, zeița dragostei, e nimic pe lângă tine, încep băiatul cu emfază. Aș putea petrece ziua întreagă privindu-te.

— Doar atât? râse fata, fugind de lângă el.

El porni după ea și, în fugă, trecu pe lângă Ith.

Fiul lui Fergus se mișcă imperceptibil într-o parte și îl izbi cu pumnul pe Pwyll. Îi fu foarte ușor să-l trimită de-a berbeleacul în zăpada proaspătă și alunecoasă.

Băiatul se răsuci pe jos, suflând ca o fiară, și se ridică în picioare dintr-un salt.

Robustul său agresor începuse deja să se dezvinovățească, ridicând mâinile și refuzând parcă să-și ia răspunderea pentru întâmplare.

Deloc convins, Pwyll înaintă spre adversar.

— Poate căutai gălceavă; ai găsit-o, mârâi el, cătuși de puțin temător. Voi, cei din neamul Nemed, nu aveți doar manierele de urs, aveți și creierul lui! spuse, fără să dea înapoi în fața provocării.

Asta și aștepta Ith. Vorbi în limba sa, pe care o înțelegea și Pwyll, ce venea din Temair Luachra.

— Peste câteva zile o să avem *aimsir logu*, dar nu cred că tu o să ajungi la „vârsta consimțământului“ și că o să devii bărbat... lansă Ith în aer amenințarea, în timp ce mâna îi plecase spre lama grosolană de bronz pe care o furase din vreo colibă.

Nu ar fi avut încă dreptul să o poarte. El însă rânji ca un lup, ochii i se făcură oblici și îndreptă pumnalul scurt către încheietura de la șold a rivalului său.

Pwyll făcu un pas îndărăt, mai degrabă alertat decât intimidat. Conan nu ar fi trecut peste un asemenea incident. Dar Ith înainta, iar Pwyll își dădu seama că, mai înainte de a se gândi la reacția furioasă a lui Conan, trebuia să vadă cum să-și salveze pielea.

Privirea nemedului se mută o clipă la Tyren, precum un *alm* care și-ar fi schimbat ținta într-acolo. Ith se linse lacom pe buze.

În aceeași clipă, profitând de fanfaronada celuilalt, nodurile mâinii lui Pwyll se ciocniră chiar de gura lui Ith, într-o lovitură de pumn aplicată cu toată convingerea. Simți impactul dureros al dinților cu oasele mâinii, din pricina loviturii bine plasate, simți cum se crapă pielea, tăiată de incisivi, și cum ceva dur ceda, spărgându-se. Pwyll își retrase mâna însângerată, încercă să-și miște degetele și înțelese că altceva se spărsese, de fapt. Își mută greutatea de pe un picior pe altul și, în loc să-și potopească adversarul cu lovituri, se pregăti, într-un mod prostesc, să se apere cu mâinile goale.

Celălalt era prăbușit la pământ. Dar nu lăsase din mână lama. Lovitura îi spărsese o buză și îi rupsesse un dinte. Își dădu jos zăpada din păr, scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea încețoșată, mârâi, scuipând salivă și sânge, și se sprijini pe coate, pregătindu-se să se ridice din nou și urlând înlăuntrul lui, însetat de răzbunare. Se ridică încet și hotărât, ca un urs înfometat care tocmai a adulmecat o cină la care cu greu ar fi putut renunța. Lama incrustată a pumnalului urât păru tuturor mai ucigătoare decât sabia sacră, *Lama lui Danu*, pe care Conan o ținea la șold și de care nu se despărțea niciodată.

Inconștient, Pwyll continua să sară de colo-colo în jurul celuilalt, improșcându-l cu un șuvoi de vorbe provocatoare și jignitoare. Îi spunea fricos, gunoiul naturii, un laș care are nevoie de cuțit ca să se bată.

Pwyll avea hotărârea celui curajos, dar în condiții normale ar fi procedat cu mai multă înțelepciune. Cum o avea însă pe Tyren alături, se simțea, ca întotdeauna, dator să o apere, iar asta îl făcea mai cutezător. Ba chiar la un pas de prostie, căci voia să apară bine în fața ei.

Ith făcu un salt în forță, iar lama sfâșie o margine a tunicii de lup a lui Pwyll.

O pată caldă înroși lama și coloră în roz zăpada în locul unde Ith șterse cuțitul, în vreme ce sângele se dilua.

Se aflau la marginea satului, un loc rezervat în mod tacit, de către tinerii din acel grup bizar de etnii mixte, jocului și micilor hoinăreli pe care le îngăduiau muncile în casă într-o iarnă atât de grea ca aceea.

Owain alergă, alertat de vocea surorii sale.

Și totuși, cea care ajunsese prima era o fată. Wee coborâse la râu ca să aducă blocuri de gheață pe care Gwynedd urma să le topească pe foc. Aceea avea să fie supă din alac și cereale, împreună cu pâine, carne sărată și miere. Văzând însă scena imediat ce urcase coasta torentului, Wee lăsase totul pe pământ și alergase. Supă putea să mai aștepte.

Owain o cunoștea de câteva zile, dar Gwynedd se temea să nu fi orbit: se prefăcea indiferent ori de câte ori ea trecea pe alături, în clinchetul colierelor și al cochiliilor pe care Tyren li le dăruise, iar Owain căsca și întorcea ochii, căutând să o observe fără să întoarcă gâtul și să trădeze o asemenea slăbiciune. Frumoasa skeld nu-și mai văzuse niciodată fiul așa: distrat, visător, departe de orice lucru pământesc. Și mai ales nu ar fi putut uita expresia din ochii săi măriți atunci când o avusese în față pentru prima oară pe Wee. Cu tot orgoliul ce-i mai rămăsese, mândra fată rămânea afară, în frig, refuzând adăpostul sub acoperișul lui Gwynedd și Conan. Nu voia favoruri de la neamul Fomorian; mai degrabă, ar fi dormit cu sclavii.

Conan o provocase, arătându-se de acord. În fond, rebela aceea avea să fie îmblânzită, dacă încă îl mai socotea unul dintre dușmanii săi cei mai răi.